

**Αχ, ἄμοιρολόητο, ποῦ θὰ μοῦ πᾶς; θὰ σὲ πιάσω καὶ θὰ σὲ ζαλίσω!* (ἄμοιρολόητο = εἶθε νὰ ἀποθάνης καὶ νὰ ταφῇς ἄμοιρολόγητον! Ἀρά) Κορινθ.

ἄμοιρος ἐπίθ. κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) ἄμ'ρους βόρ. ἰδιώμ. ἄμοιρε Τσακων. ἄμερες Σκυρ. ἀνάμοιρος Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) ἀνέμοιρος Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄμοιρος. Διὰ τὸν τύπ. ἀνάμοιρος ἰδ. ἀ-στερητ. 1 δ.

1) Ὁ στερηθεὶς τοῦ κλήρου ἔκ τινος κληρονομίας Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. Χίος: Τὸν ἄφησαν ἄμοιρον Χίος. Ἡ σημ. καὶ παρ' Ἡσυχ. «ἄμοιροι» ἄχωροι, ἄκληροι. β) Ἀτυχής, δυστυχής κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.): Ὁ ἄμοιρος, τί κακὸ ἦτανε αὐτὸ ποῦ ἔπαθε! Ἡ ἄμοιρη, τὰ βάσανα δὲν τῆς λείπουν ποτέ! Ἡ ἄμοιρη, τί ἔπαθε! κοιν. Ἀκλερος κι ἄμοιρος Πελοπν. (Λακων.) Ὁ ἄμοιρος ἐν' φτωχὸς Σινασσ. || Φρ. Κάποιος ἄμοιρος γενεῖται (λέγεται ἡ φράσις, ὅταν μετὰ ζωηρὰν συζήτησιν αἰφνιδίως ἐπικρατήσῃ γενικὴ σιωπὴ) πολλαχ. || Παροιμ. Ὁ Θεὸς ἀρφανὰ κάνει, μὰ ἄμοιρα δὲν κάνει (ὅτι καὶ οἱ δεινῶς ὑπὸ τῆς τύχης διωχθέντες ἡμέραν τινα εὐτυχοῦν. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχοῦ) πολλαχ. Συνών. ἄκληρος 2, ἄτυχος, κακόμοιρος, κακορρίζικος, κακότυχος.

2) Ὁ ἄγαμος (ὥς μὴ τυχὼν τῆς κατ' ἐξοχὴν καλῆς μοίρας ἥτοι τοῦ γάμου. Πβ. μεταγν. ἄμοιρογάμος) Ἀνδρ. Ζάκ. Ἰων. (Κρήν.) Κύν. Πελοπν. (Τριφυλ.) Σάμ. Σίφν. Χίος κ. ἄ.: Ἀσμ.

Καὶ κάτσε μὲ τοῖς ἄμοιροις καὶ κάτσε μὲ τοῖς χῆρες (μοιρολ.) Τριφυλ. Συνών. ἀμοίραντος.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Λέρ. Χίος

ἀμόλευτος ἐπίθ. Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυραῖδ. κ. ὁ.) Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. ἀμόλεντε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μολευντός < μολεύω.

1) Ὁ μὴ μεμολυσμένος, ἐπὶ πληγῶν Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Τσακων. 2) Ἀμόλυντος, ἄγνός, τίμιος Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυραῖδ. κ. ὁ.) Κρήτ.: Ἀνθρώπος ἀμόλευτος ἀπὸ κάθε κακὸ Κέρκ. Γυναῖκα ἀμόλευτη αὐτόθ. Κορίτσι ἀμόλευτο Κρήτ. Συνών. ἄγγιστος 3, ἄγγιστος 3, ἄγνός Α 1, ἀμάκ-κωτος 2, ἀμάλαχτος 2 δ.

ἀμολλάρισμα τό, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀμολλάρω.

Ἀφesis, ἀπόλυσις.

ἀμολλάρω, μολλάρω πολλαχ. ἀμολλάρω σύνηθ. ἀπολλάρω Κρήτ. ἀβολλάρου Πελοπν. (Μάν.) ἀπιλλάρου Σάμ. πολλάρω Κίμωλ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) μολλέρω Σύμ. πολλέρω Κάρπ. Σύμ. Τῆλ. μολλέρνω Προπ. Κρήτ. (Μεραμβ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Ρόδ. ἀμολλέρνω Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Κρήτ. Σῦρ. ἀμολλέρνω Κρήτ. ἀμολλέρνον Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ. Σαμοθρ. ἀπολλέρνω Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Κρήτ. ἀπολλέρνον Ἰμβρ. πολλέρνω Προπ. (Ἀρτάκ.) Προστ. μόλλα πολλαχ. ἀμόλλα σύνηθ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *mollare*. Τὸ ἀπολλάρω ἐκ τοῦ ἀμμολλάρω διὰ τὸ συνών. ἀπολυῶ. Οἱ εἰς -έρω καὶ καὶ -έρνω τύπ. διὰ τὰ πολλὰ εἰς -έρω καὶ -έρνω ρήματα. Τὸ ἀβολλάρου ἐκ τοῦ *ἀμπολλάρω κατ' ἀνάπτυξιν ἀλόγου ἐρρίνου. Ἡ προστ. μόλλα κατ' εὐθείαν

ἐκ τοῦ Ἰταλ. *molla* προστ. τοῦ *mollare*. Πβ. καὶ ἀγαντάρω - ἀγάντα. Τὸ ἀπολλέρνω καὶ παρὰ Μπουνιαλ. Διήγ. Κρητ. πολέμ. 203 (ἐκδ. Ξηρουχ.) «κ' ἐκεῖνοι σὰν τοὺς εἶδασι καὶ πέτρες ἀπολλέρνου».

Α) Μετβ. 1) Ἀφίνω, καταλείπω, παύω νὰ κρατῶ τι σύνηθ.: Ἀμολλάρω τὸ παλαμάρι - τὸ σκοινὶ κττ. σύνηθ. Μολλάρω ἄκρη (ἐνν. τοῦ κάλω. Ναυτικὸς ὄρ.) πολλαχ.

2) Ἀπολύω τοῦ δεσμοῦ, ἀφίνω ἐλεύθερον πολλαχ.: Ἀμολλέρνω τὸ σκύλλο Ἀργυραῖδ. Φεύγα, γιατί θ' ἀπολλάρω τὸ σκύλλο καὶ ἄλλοιὰ πὸ σένανε! αὐτόθ. Ἀμόλλαρέ το τ' ἄλογο καὶ πάει μοναχό του αὐτόθ. Τὸν ἀμολλάρανε ἢ τὸν ἔχουν ἀκόμα μέσα; (ἐν τῇ φυλακῇ) αὐτόθ. Μὴν τονε πολλάρης τὸν πετεινὸ Κίμωλ. Μόλλαρε τὸ πουλλὶ Κρήτ. Ἀστὸς ἀμολλαρισμένος Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μόλλαρε τὸ πουλέρι Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) || Ἀσμ.

Παίρνω τη 'ς τ' ἀγρόπλαο καὶ πολλέρω την ἐκεῖ (ἐνν. τὴν πέρδικα) Τῆλ. β) Ἀφίνω ἐλεύθερον, ἐπὶ ὕδατος ἀποθηκευθέντος κττ. ἐνιαχ.: Μόλλα τὸ νερό νὰ ποτίσωμε Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Τὸν ἀμόλλαρε (περὶ ἀποπερδομένου) ἐνιαχ. || Ἀσμ.

Δράκοντα, μόλλα τὸ νερό νὰ πιοῦν τὰ διψασμένα

Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) γ) Ἀνοίγω, ἐπὶ δεξαμενῆς Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Μόλλα τὴ στέρνα. 3) Περαιτῶν τὴν θείαν λειτουργίαν ἀφίνω τοὺς πιστοὺς νὰ ἀπέλθουν, ἐπὶ τοῦ ἱερέως Σύμ. Συνών. ἀπολυῶ. 4) Ἐγκαταλείπω τινὰ Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Ἐμολλάρεις τοὺς γονεῖς σου! (πρὸς τὸν νεκρὸν παῖδα).

Β) Ἀμτβ. 1) Φεύγω μετὰ τινος σπουδῆς Κρήτ.: Ὁ,τι ὥρα μοῦ σιαξενε, ἀμούλλαρε. Ὅδεν ἐξάνοιγε πέρα, ἀμολλέρνω κ' ἐγὼ κ' ἐπέτωνα. β) Ἀποπλέω πολλαχ.: Ἐμολλάρανε τὸ βαπόρι Νάξ. (Γαλανᾶδ.) || Ἀσμ.

Μανόλαρε, Μανόλαρε, | πῆρε ὁ βορξὰς κι ἀμόλλαρε πολλαχ. γ) Παραιτοῦμαι Σάμ.: Θὰ κάψ'ς καλὰ ν' ἀπιλλάρ'ς ἀπὸν τέτοια δουλειά. 2) Ριζοβολῶ, ἐπὶ φυτοῦ Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Ἡ κλαδὲν ἀμολλέρνει μέσα 'ς τὴ γῆς. Ἀμόλλαρε ὁ φυτός.

ἀμολόγητος ἐπίθ. ἀνομολόγητος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἄ.) ἀμολόγητος σύνηθ. ἀμολόγητος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀμολόγητος Κύπρ. Πάρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Γελίν. Κλουτσινοχ. Πάτρ. Σουδεν. Τρίκκ.) ἀμολόγητος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μολογητός < μολογῶ. Τὸ ἀνομολόγητος ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀνομολόγητος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἐκεῖνος ὅστις δὲν πρέπει ἢ δὲν προσήκει νὰ καλῆται ὀνομαστί ἢ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δηλωθῇ, ἄρρητος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Τουτουνού τὸ βάσανο δὲ μολοειέται, ἐν' ἀμολόγητο Πελοπν. (Βούρβουρ.) Πκοιὸς ἐν' τοῦτος ποῦ λείεις; — Ὁ ἀμολόγητος Κύπρ. β) Ὁ ἐν καταστάσει ἀπολύτου σιγῆς ἐνεργούμενος ἄγν. τόπ.: Ἀμολόγητο νερό. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμίλητος Α 2. 2) Ἐκεῖνος περὶ οὗ οὐδεὶς γίνεται λόγος, ἀμνημότευτος Πελοπν. (Πάτρ.): Ἀμολόγητος σὰν τὴ σφάντζικα (σφάντζικα = παλαιὸν νόμισμα κατηργημένον). 3) Ὁ μὴ καταδοθεὶς, ὁ μὴ κατάφωρος Κύπρ.: Ὁ φονξὰς ἔμεινε ἀμολόγητος τθαῖ ἐν τὸν ἡξέυρουν. || Γνωμ. Κλέφτης ἀμολόγητος μπέην ἀξίζει.

4) Ὁ γενόμενος ἄφαντος (δηλ. ἐκεῖνος περὶ οὗ δὲν γίνεται πλέον λόγος) Πελοπν. (Γελίν. Κλουτσινοχ. Σουδεν. Τρίκκ.): Ἐγιναν ἀμολόγητοι οἱ κλέφτες Κλουτσινοχ. Κατέ-

βητῶς, ἀφῆτις τ' ἄλλοιο τῷ ἀμολόητος! Γελίν. Συνών. ἀμορολόγητος, ἄμορος (I) 1, ἄφαντος.

Β) Οὐσ. 1) Ἀρσ. καὶ οὐδ., ἡ χάλαζα Κύπρ.: Σάν ἐξέβηκεν νὰ πάη, εἶπεν ὁ Θεὸς νὰ πιάσῃ βροδὴ τῷ ἀμολόητος. Ἐρριψεν ἀμολόητον τῷ ἐπάτ-τισεν τὰ σταφύλ-λια (ἐπάτ-τισεν = κατέστρεψεν). || Ἄσμ.

Τῷ ἐσιάθην τ' ἀμολόητον τῷ ἐδκιάρηκεν ἡ πόρα (ραγδαία βροχή). 2) Ἀρσ., κεραυνὸς Κύπρ.: Ἐρριψεν ἀμολόητον τῷ ἔκαψεν τρία πλάσματα. 3) Ἀρσ. καὶ οὐδ., ὁ κολικὸς πόνος κττ. Κύπρ.: Τὸ μωρόν μου εἶδεν προχτὲς ἀμολόητον τῷ ἐν ἐτδοιμήθητῶν οὐλῇ τὴν νύχταν. Πειράζει τὴν ὁ ἀμολόητος τῷ κλώθεται (συστρέφεται). Ἐπκμασέν με ὁ ἀμολόητος τῷ ἔκοψεν τὴν καρκίαν μου (τὴν κοιλίαν μου). Τὸ μωρόν κλαίει πολ-λὰ τῷ ἁλῶπως εἶδεν ἀμολόητον (ἁλῶπως = λαλῶ πῶς = ἴσως). 4) Θηλ. καὶ οὐδ., ὁ διὰ τὸν κολικὸν πόνον ἔμετος τοῦ βρέφους καὶ ἡ ἐκ τοῦ πυρετοῦ ἢ ἄλλης νόσου ἐμουμένη χολή Κύπρ.: Ἐξέρασεν ἀμολόητον. Ἐξέρασεν τῷ ἔβκαλεν ἀμολόητην. 5) Πόνος τῆς μήτρας Κύπρ. 6) Εἰδός τι νευρικοῦ νοσήματος Κύπρ. 7) Ἀρσ., πᾶν δερματικὸν νόσημα τῶν βρεφῶν Κύπρ.: Ἐλύσαν τ' ἀδ-δέλῃα τοῦ μωροῦ ποὺ τὸν ἀμολόητον (ἀδ-δέλῃα = σκέλη). 8) Οὐδ., παρωνυχὶς Κύπρ.: Ἐβκαλεν ἀμολόητον πάνω ὅς τὸν μυαλιῶναν τῷ ἐν τδοιμάται ποὺ τὲς τδεγκές (μυαλιῶναν = ἀντίχειρα. τδεγκές = νυγμούς). Συνών. ἔωρισμένο (ἰδ. ἐξορίζω). 9) Τὸ ἐρυσίπελας Κύπρ. 10) Πᾶν κακὴν μορφὴν λαμβάνον οἶδημα Κύπρ.: Ἐβγαλεν ἀμολόητον τῷ ἐγίνην ἡ βούκ-κα του ἀδ-δὶν (βούκ-κα = παρειά. ἀδ-δὶν = ἀσκή). Συνών. ἔωρισμένο (ἰδ. ἐξορίζω). 11) Δῆγμα ὄφως Κύπρ. 12) Ὁ ἱκτερος τοῦ μεταξοσκώληκος Κύπρ. 13) Θηλ., δηλητηριώδης τις ὄφις Κύπρ.: Ἐδάκ-κασεν τὸν βοῦν μου ἡ ἀμολόητη τῷ πάει νὰ ποφήσῃ. Συνών. κορυφή (ἰδ. κορυφός). 14) Οὐδ., περισκελὶς τῶν γυναικῶν Κύπρ. 15) Θηλ., ὁ ἄρτος τοῦ Πάσχα, ὅστις παρασκευάζεται μετὰ τυροῦ καὶ ψῶν Κύπρ.: Ἐζύμωσεν τὲς ἀμολόητες τοῦ Πάσχα. Πβ. φλαούνα. 16) Οὐδ., ἀπόρρητον Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ἐντῶκεν ὅς σὸ νοῦ ὅς ἐκεῖνο τ' ἀμολόητον; (ἐνεθυμήθης ἐκεῖνο κτλ.) Χαλδ. Συνών. μυστικὸ (ἰδ. μυστικός).

ἀμόλυντος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. ἀμόλυντε Τσακων.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀμόλυντος.

Ἀμόλυντος, ἀμιάντος. Πβ. ἀμαγάριστος 1.

ἀμονάκι τό, Προπ. (Κύζ.) Ναύστ.

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. ἀμόνι.

1) Μικρὸς ἄκμων Ναύστ. Συνών. κόρνος. 2) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀμονάκι τῆς ἀλυσίδας, τὸ ὀξὺ ἄκρον τοῦ ἄκμονος, ἐφ' οὗ κατασκευάζονται οἱ κρίκοι, οἷον τῶν ἀλύσεων κττ. Προπ. (Κύζ.)

ἀμόναστος ἐπίθ. Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀμόναχτος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *μοναστός < μονάζω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον οὐδεὶς ἐδέχθη ἐν τῇ οἰκίᾳ του πρὸς διανυκτέρευσιν, ὁ μὴ τυχὼν φιλοξενίας μετὰ διανυκτερεύσεως, ἐπὶ ξένου ἔνθ' ἄν.: Ἀμόναστος ἐπέμ'νεν κ' ἐκοιμήθεν ἔξ' (ἐπέμ'νεν = ἔμεινε. ἔξ' = ἔξω) Χαλδ. 2) Ὁ ταφεὶς τὴν ἰδίαν ἡμέραν τοῦ θανάτου καὶ οὐχὶ τὴν ἐπομένην, ἐπὶ νεκροῦ ἔνθ' ἄν.: Ἀμόναστον ἔθαψαν τὸν ἀποθαμένον Τραπ.

ἀμόνι τό, ἀγμόνιν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀγμόνι Πόντ. ἀγμόν' Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀχμόνι Πόντ. ἀχμόν' Πόντ. (Ζησιν. Ὁφ.) ἀμόνιν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀμόνι κοιν. καὶ Τσακων. ἀμόν' Β.Εὔβ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σκοπ.) Ἰμβρ. Σάμ. κ. ἄ. ἀμόν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀμβόνι Ἀπουλ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀμόνι, παρ' ὃ καὶ ἀμόνιν, ὃ ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀκμόνιον. Διὰ δὲ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ χειλικοῦ π παρὰ τὸ μ εἰς τὸν τύπ. ἀμόνι πβ. τὰ ὅμοια ἀμάδα-ἀμπάδα, ἀμασκάλη-ἀμπασκάλη, καμου-χᾶς-καμπουχᾶς κττ.

Ἀκμων κυρίως τῶν σιδηρουργῶν, ἀλλὰ καὶ βαρελλοποιῶν, ὑποδηματοποιῶν, φανοποιῶν, χαλκουργῶν κττ. κοιν. καὶ Ἀπουλ. Πόντ. (Ζησιν. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.: Ἀμόνι ἀνλακωτό, ἀμόνι μὲ τ' ἀνλάκια, ἀμόνι τῆς βαρεῖας, ἀμόνι μὲ οὐρά, ἀμόνι τῆς φωτιᾶς Ναύστ. κ. ἄ. Ἄν δὲ βᾶς ἐκεῖα ποῦ σοῦ λέω, θὰ σὲ κοπανίσω σὰ δ' ἀμόνι! Κρήτ. (Ἐμπαρ.) Ἀμόνι εἶναι ἡ τσεφαλή μου ποὺ τὴ συλλογὴ (ἐξαλίσθη) Εὔβ. (Κύμ.) Τί τοὺς ἔκαμα καὶ μὲ πάσαν; τοὺς χάλασα τ' ἀμόνι; (οὐδόλως ἔβλαψα αὐτοὺς) Ἀθῆν. || Φρ. Ἀνάμεσα σφυρὶ καὶ ἀμόνι (μεταξὺ δύο κακῶν. Πβ. ἀρχ. «μεταξὺ σφύρας καὶ ἄκμονος») πολλαχ. Ποπάνω σφυρὶν, ποκάτω ἀμόνιν! (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύπρ. || Παροιμ. Ὅταν εἶσαι βαρεῖα βάρει καὶ ὅταν εἶς ἀμόνι βάστα (ὁ ἰσχυρὸς δύναται νὰ πρᾶττη κατὰ βούλησιν, ὁ ἀδύνατος ὀφείλει νὰ ὑπομένῃ) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 232,815. Ἐγινε σὰν τ' ἀμόνι ποῦ ποτὲ δὲ λέγει σώνει (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ὑπομονὴν καθ' ὑπερβολὴν) ἸΒενιζέλ. ἔνθ' ἄν. 74,134β Ὅλα τὰ σίδερα ἀπὸ τοῦ Γύφτου τ' ἀμόνι θὰ περάσουν (ἐπὶ τοῦ συμβαίνοντος κατ' ἀνωτέραν καὶ προδιαγεγραμμένην ἀνάγκην) ἄγν. τόπ. || Ἄσμ.

Ἐσέταν ὁποιος σὲ μιλᾷ καὶ ὁποιος σὲ σιμώνει θέλει κεφάλι σίδερο, θέλει καρδιάν ἀμόνι

Μεγίστ.

Καρδιά μου, ἴνου σίερο, καρδιά μου, ἴνου ἀμόνι νὰ σοῦ χτυποῦ ἀλύπητα τὰ βάσανα κ' οἱ πόνοι

Κάσ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀμόνι πολλαχ. Ἀμόνια Τῆν. Καὶ ὡς ἐπών. Ἀμόνης Μεγίστ.

ἀμονίζω Κεφαλλ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Μετβ. καταστρέφω, ἀποστομῶ, ἀπαμβλύνω τὴν ἀκμὴν ξυραφίου, μαχαίρας καὶ τῶν ὁμοίων τεμνόντων ὀργάνων: Μὴν κόβῃς ξύλα, γιὰ θ' ἀμονίσῃς τὸ μαχαίρι καὶ θὰ θέλω ὀπίσωθε ἄλλα τροχίσματα (ὀπίσωθε = ἐκ νέου). Ἀμτβ. ἀποστομοῦμαι, ἀπαμβλύνομαι, ἐπὶ τεμνόντων ὀργάνων: Ἀμόνισε τὸ μαχαίρι-τὸ ξουράφι. Ἀμονισμένο μαχαίρι. Συνών. στομῶνω. 2) Ἀμτβ. ἀπαμβλύνομαι, φθειρομαι, ἐπὶ τῶν ὀδόντων μύλου καφέ ἢ γέροντος: Οἱ μύλοι τοῦ ἀμονίσανε (μύλοι = ὀδόντες). Ἀμόνισε ὁ μύλος τοῦ καφέ.

2) Μεταφ. παρακμάζω: Ἀμόνισε πλέον ὁ δεῖνα.

ἀμονοιασιὰ ἡ, Σῦρ. ἀμονοια Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀμόνοιαστος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἀ- στερητ. 1 β.

Ἐλλειψὶς ὁμονοίας μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διχόνοια.

ἀμόνοιαστα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀμόνοιαστος.

Κατὰ τρόπον μαρτυροῦντα ἔλλειψιν ὁμονοίας, μετὰ διχονοίας: Ζοῦν ἀμόνοιαστα οἱ δεῖνα.

